

SRDCE VYČERPANÉ LÁSKOU

Rozhovor s P. Martinem Weisem o procesu blahorečení biskupa Josefa Hloucha

zeptala se: **Jitka Navrátilová**

Otče, byl jste ustanoven postulátorem procesu s biskupem Josefem Hlouchem. Jak jste se k tomu dostal?

Trvalo mnoho let, než se mi podařilo vybojovat zahájení procesu blahorečení. Skoro u každého biskupa naší diecéze jsem o to bojoval. Když jsem byl u prvního biskupa, otce Lišky, tak ten mi říkal: „Bratře, to si nemůžeme dovolit, jsme chudá diecéze.“ U otce biskupa Paďoura jsme vybojovali jubilejní rok biskupa Hloucha. Jako vyučující historie na teologické fakultě jsem vždycky říkal, že nejlepší zakončení života církevního historika je, když se stane postulátorem. To má smysl. A nynější biskup otec Kročil mi mé přání splnil.

V jaké fázi je nyní proces blahorečení?

Z Říma jsme již obdrželi „nihil obstat“, tedy vyjádření, že nic nebrání tomu, aby byl započat beatifikační proces služebníka Božího Josefa Hloucha. Díky tomu se může zahájit veřejná fáze diecézního procesu beatifikace. Zajímavé je, že když jsme dávali žádost do Říma, tak všichni říkali, že to bude trvat tak rok nebo dva. Nečekaně však přišla kladná odpověď již za tři měsíce. Považuji to za znamení Boží.

Oč jde ve veřejné fázi beatifikace?

V této fázi jde o zapojení veřejnosti do beatifikačního procesu. Otec biskup Kročil vydal prostřednictvím médií edikt, ve kterém oslovil pamětníky, kteří by mohli vydat svědectví o ctnostech Božího služebníka Josefa Hloucha. Hledáme proto každého, kdo má osobní svědectví nebo kdo by měl u sebe nějakou korespondenci, kterou vedl s otcem biskupem Hlouchem. Samozřejmě,

pokud by se někdo cítil vázán ve svém svědomí říci, že má něco konkrétního proti blahorečení otce Hloucha, tak to má oznámit postulátorovi. Všechna svědectví hovořící pro a proti blahorečení se pak zaznamenávají do spisu.

Kdybyste měl popsat osobnost otce biskupa Hloucha, co byste o něm řekl?

Jednoznačně nekrvavým mučedníkem blíženecké lásky. Biskup Hlouch měl obrovské charisma, které vycházelo z jeho ctnosti blíženecké lásky.

Nekravým mučedníkem blíženecké lásky?

Otec biskup Hlouch byl známý přímo heroickou blíženeckou láskou. Biskup Tomášek při jeho pohřbu řekl, že to byl mučedník, který proléval krev po kapkách. Rozdával se druhým až do okamžiku smrti. Ze svědectví pana doktora Svobody, který otce Hloucha vítal v roce 1947 při jeho příchodu do diecéze, v roce 1968 při návratu z internace a loučil se s ním nad jeho hrobem v roce 1972, zaznělo, že srdce biskupa Hloucha se vyčerpalo láskou.

Při jakých příležitostech nejvíce vynikly jeho heroické ctnosti?

Víte, on miloval lidi a vždy je oslovoval ohromnou blíženeckou láskou. Lidé mu nebyli lhostejní. Věnoval jim svou pozornost a péči. Když se při svých cestách zastavil někde na jídlo, tak sám si dal jenom polévku, ale řidiči zaplatil předkrm, polévku, řízek a někdy i zákusek. Sestřičky otcí Hlouchovi vždycky na cesty chystaly svačinu. On si ji sice vzal, ale pro sebe nechal jenom jablíčko, namazaný chléb dal řidiči.

Projevovala se tato blíženecká láska jenom k nejbližším?

To rozhodně ne. Jeho péče o druhé, které neznal osobně, byla nejenom pověstná, ale také vynalézavá. Když se vrátil z internace, tak na Vánoce zavedl krásný zvyk. Vybídl duchovenstvo, aby něco udělali pro to, aby na Vánoce nebyl nikdo nešťastný. A sám šel příkladem. Každému člověku, o kterém věděl, že je sám, poslal kartičku s pozdravem a ještě k tomu přidal pomeranč. Velmi aktivně se také zajímal o život lidí ve společnosti. Například jedna z prvních věcí, která mu ležela na srdci, byla situace matek pracujících v továrně HARTMUTH. Jeho zájem o lidi zcela přirozeně vyvolal nevoli u soudruhů. V kádrovém posudku otce Hloucha bylo napsáno a tučně podtržené s vykřičníkem, že si dokázal získat příznivce i v řadách dělnických. A tím byl pro ně nebezpečným.

To ho nakonec dostalo do internace, kde strávil 18 let. Jak se tam tříbily a dozrávaly jeho ctnosti?

Doba internace byla pro něho těžká. Z dopisů biskupa Hloucha vyznívá, že to byl pro něho velice těžký kříž. Odloučen od ostatních, trýzněn svými vězňáky a to vše při narůstajících závažných zdravotních problémech. A on i přesto nemyslel na sebe. Z dopisů, které psal z internace, je vidět, že měl především starost o druhé. Svou internaci bral jako Boží vůli. Něco, co Bůh od něj chtěl a on se tomu přizpůsobil. V jednom z dopisů psal: „... nesmím vstoupit na kazatelnu, nesmím se s vámi setkat, ale můžu se obětovat, můžu trpět za diecézi...“ A skutečně trpěl. Zdokonaľoval se v utrpení. Na jeho životě bylo vidět silné upřímné odpuštění

pronásledovatelům, kterým láskyplně říkal „moji nešťastníci“.

Přestože nemohl stát na kazatelně ani působit ve své diecézi, přesto kázat pro své ovečky nepřestal.

Když byl v internaci, tak nesložil ruce do klína, nepropadl malomyslnosti, ale dokázal tento čas úžasně využít. Nebyť internace, tak by pravděpodobně nezanechal po sobě tak úžasné teologické dílo, které bude sloužit budoucím generacím.

Jeho Minutěnka patřila ke knihám, které v době náboženské nesvobody držely věřící při životě. Čím to bylo?

Minutěnka nese v sobě silný duchovní náboj, který byl zocelený jeho každodenním utrpením a jeho odevzdáním se do Boží vůle. Proto byla pro lidi tak přitažlivou. Dávala jim sílu, aby se i oni dokázali v dobách nelehkých s důvěrou svěřit do rukou Božích.

Z Minutěnek biskupa Hloucha je vidět, že Ježíš byl jeho životem. Jak se to projevovalo v jeho každodennosti?

Z jeho života je vidět, že měl velmi silně prožitou úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Ještě v semináři zakládal bratrstvo, které konalo smírné oběti za odčinění hříchů, kterými je Pán uražen. Ve své diecézi usiloval

– to, aby kostely byly otevřené, a to i přes noc, aby mohli lidé adorovat Nejsvětější svátost. On sám několik hodin denně proklečel před svato stánkem, před obrazem Božského Srdce. Když byl dáván do rakve, tak měl kolena úplně ztvrdlá, jako někdo, kdo celé dny dláždí chodníky.

P. Weis před obrazem biskupa Hloucha s knihou, kterou o něm napsal.

Zvláštní péči věnoval také rodinám. Vyzýval, aby si lidé nenechali v rodinách vydrancovat víru. Co z odkazu biskupa Hloucha může rezonovat dnešním rodinám?

Ve svých homiliích říkával, že svět by dokázal přežít, kdyby neměl vědce, umělce. Ale čím by svět byl bez matek a bez kněží. Velmi si vážil žen. Vzpomínal na svou maminku,

která ho vedla ke kněžství. Když jeho maminka umírala a když už neměla sílu, tak on vzal do svých rukou její ruku a pomalu ji vedl k sobě a k sourozencům a dělal křížek na čelo. Tak jim mohla dát svoje poslední požehnání. Otec Hlouch vždy usiloval o přirozený život v rodině, který odpovídal Božskému a lidskému řádu. Právě v dnešní době, ve které se zdůrazňují spíše nepřirozené rodinné vztahy, je zapotřebí příkladu někoho, kdo nejenom žil tyto krásné vztahy, ale také je aktivně vytvářel. Všude, kam přišel, usiloval, aby lidé měli mezi sebou pěkné vztahy.

Můžeme i my přispět k blahorečení biskupa Josefa Hloucha?

V první řadě modlitbou. Když se jednou Svätý otec Pius XII. ptal misionáře: „Čím bych vám mohl pomoci, potřebujete peníze, tisíckárnu...?“ Tehdy dostal odpověď: „Jeden klášter karmelitek, který by se za nás modlil.“ Stejně nyní prosím i já. Když se za proces beatifikace bude modlit nějaká řeholní komunita a sa-

mozřejmě i všichni ostatní lidé, tak to je to nejčinnější. A modliteb bude třeba opravdu hodně, neboť aby mohl být někdo blahorečen, vyžaduje se, aby se stal zázrak na jeho přímluvu. Dále shromažďujeme svědectví. Pokud by někdo z lidí nějaké svědectví či osobní korespondenci s biskupem Hlouchem měl, budeme rádi, když nám je pošlou. ■

Svá svědectví o biskupu Hlouchovi posílejte na adresu:

Českokobudějovické biskupství, POSTULÁTOR, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice.
Je možné také využít e-mail: postulator@dicb.cz.

JMÉNO: JEŽÍŠ

Josef Hlouch, Minutěnka

Jméno Ježíš dáno vtělenému Synu Božímu
od samého nebeského Otce.

Jméno nejsvětější, nejmocnější, nejdražší.
Znamená: Vtělení Bůh! Spasitel.

Je světlem v temnotách.

Jen zavolej v bezradnosti: Ježíši! a bude ti,
jako když ve tmě otočíš vypínačem světla.

Je lékem v bolestech. Zavolej a pocítíš,
jako by sám božský Lékař k tobě přišel.

Je silou v bojích. Vzyvej je – a hned poznáš,
že již nebojuješ sám.

Je pozváním k svatosti, je výčitkou, když jsi byl
nevěrný, je odpuštěním, když se kajícím vracíš,
je medem v hořkostech, je mocí, jíž se dějí divy.
Petr vykonal div na ochrnulém: „Ve jménu Ježíše
Krista Nazaretského vstaň a chod!“ (Sk 3,6).

Vyslovuj pomalu, s nehlubší úctou, s úklonou,
s touhou přivést k adoraci celý svět.

Dej tomu jménu často za den projít celou
svou bytostí, aby ji to jméno Páně posvětilo,
požehnilo, chránilo.

Často za den s tím jménem poklekni!